

Abbi Waxman

An illustration of a woman with long, wavy red hair and blue-rimmed round glasses. Her eyes are closed, and she has a slight smile. She is wearing a blue and white horizontally striped shirt. She is holding an open book with yellow pages. The background is a solid yellow color.

Knihomol'ský
život
Niny Hillovéj

Lindeni

Knihomol'ský život Niny Hillovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Abbi Waxman

Knihomol'ský život Niny Hillovej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Knihomol'ský život Niny Hillovej

ABBI WAXMAN

*Knihomol'ský
život
Niny Hillovej*

Ljndeni

Venujem svojmu nevlastnému otcovi Johnovi, ktorý prišiel na večierok neskoro, ale potom zostal, aby pomohol s upratovaním. Vážim si Ťa a ľúbim Ťa z celého srdca.

Venujem aj všetkým kníhkupcom a knihovníkom, ktorým rovnako záleží na spisovateľoch aj na čitateľoch a každý deň ich navzájom zoznamujú. Bez vás by bol svet omnoho osamelejší.

„Samota je nezávislosť.“

HERMAN HESSE

„Nezávislosť je šťastie.“

SUSAN B. ANTHONYOVÁ

„Šťastie je vlastný čitateľský preukaz.“

SALLY BROWNOVÁ, *PEANUTS*

Dnes je veľký deň

DÁTUM *utorok 30. apríla* Po Ut St Št Pi So Ne

ROZVRH

7-8
8-9
9-10 *robota*
11-12
12-13
13-14
14-15
15-16
16-17
17-18
18-19 *spinning*
19-20
20-21 *KVÍZ*

NEZABUJNI

kúpiť fľašu na vodu
zohnať spinky
a zošivačku
 krmivo pre kocúra

* * * * *

POZNÁMKY

dočítať Oliphantovú

* RAŇAJKY
zdravý koktail
* OBED
sendvič?
* VEČERA
* CVIČENIE
spinning pred kvízom?

Prvá kapitola,

v ktorej sa zoznámime s našou hrdinkou a staneme sa svedkami trestuhodného prejavu zadubenosti

Predstavte si, že ste vták. Lubovoľný operenec, ale kto si vybral sliepku či pštrosa, len ťažko udrží tempo. Ďalej si predstavte, že plachtíte oblohou ponad Los Angeles, občas sa v tom smogu rozkašlete. Pod vami sa ligocú stuhly prepchatých ciest a v diaľke zbadáte neskutočne svieži fľak, pripomína dieru v sivej ponožke, zaštopkanú zelenou niťou. Zbližša sa z fľaku vykryštalizuje mriežka ulíc a starých domov: dorazíte do Larchmontu. Gratulujem, objavili ste tajomstvo, ktoré nepoznajú ani všetci obyvatelia mesta. Larchmont je štvrť ako každá iná, ale pýši sa hotovým lesom stromov lemujúcich mierne zakrivené ulice ako vystrihnuté z filmu od Franka Capru. Všetky ich vysadili naraz v dvadsiatych rokoch dvadsiateho storočia.

Domy veľké, ale nie okázalé, s rozľahlými predzáhradkami, ktoré ulice napohľad ešte rozširujú, sa dodnes takmer nezmenili, a to vďaka úsiliu o ochranu historických pamiatok a tiež vďaka všeobecnej zhode, že všetko dokopy vyzerá čertovsky rozkošne. Zo stromov vyrástli vskutku nádherné exempláre jednotlivých druhov: magnólie zaplavujú ulice vôňou, cédre ich pokrývajú kobercom hrdzavočervených ihličiek a duby zas

toľkým listím, že autá musia striedavo parkovať iba na jednej strane cesty, aby sa dalo pozametať.

Lineárne centrum Larchmontu tvorí Larchmontský bulvár plný kaviarní, reštaurácií, butikov a predajní všemožných ručne vyrobených produktov najvyššej kvality, ktorý je sídlom jedného z mála nezávislých kníhkupectiev, čo v Los Angeles ešte zostali. Práve tam pracuje Nina Lee Hillová, chýrna stará dievka z tejto farnosti, hlavná hrdinka svojho vlastného života aj knihy, ktorú držíte vo svojich pôvabných rúčkach.

Kníhkupectvo *U rytiera* existuje od roku 1940, darilo sa mu raz lepšie, inokedy horšie, ale prežilo vďaka úprimnej láske ku knihám a dôvernej znalosti svojich zákazníkov. Ako sa patrí na slušné nezávislé kníhkupectvo, starajú sa oň ľudia, ktorí milujú knihy, čítajú ich, premýšľajú o nich a predávajú ich rovnako vášnivým čitateľom. Pravidelne sa tam koná čítanie pre deti a besedy s autormi. Záložky do kníh rozdáva zadarmo. Hotový raj na zemi – ak by podľa vás mal raj voňať papierom a kníhárskym lepidlom. Podľa Niny jednoznačne áno, no zoznámime sa s ňou v okamihu, keď by sa najradšej vrátila na začiatok knihy, spolu s nami by sa premenila na vtáka a okakala by ženu, ktorá práve stála pred ňou.

Dotyčná na ňu bojovne gánila a cengala arzenálom tyrkysových šperkov, nehanebných napodobenín domorodej kultúry.

„Chcem naspäť svoje peniaze. Tá kniha je príšerne nudná, všetci tam len posedávajú a rozprávajú sa.“ Zhlboka sa nadýchla a zasadila smrteľný úder: „Netuším, prečo mi vedúca tvrdila, že je to klasika.“

Nina sa poobzerala po vinníčke, Liz Quinnovej. Začula vzdialené zašušťanie hodvábu, Liz sa zložila na zem v sekcii pre tinedžerov. Padavka. Nina vdýchla nenávisť a vydýchla lásku. Usmiala sa na zákazníčku. „Prečítali ste to celé?“

Žena jej úsmev neopätovala. „Samozrejme!“ Takže sa nevzdala, len sa potrebovala pošťazovať.

„V tom prípade vám peniaze nemôžeme vrátiť.“ Nina skrútila prsty na nohách, ukryté v huňatých ponožkách. Zákazníčka to, prirodzene, nemohla vidieť, a Nina úprimne dúfala, že jej horný koniec pôsobí pokojne a rozhodne.

„Prečo nie?“ Zákazníčka sa vystrela, koľko sa len dalo, čím k svojej chabej výške pridala dobrých päť centimetrov. Hodiny pilatesu sa jej konečne zúročili.

Nina trvala na svojom: „Predali sme vám knihu a vy ste ju prečítali. To je celý životný cyklus knihy z kníhkupectva. Ak sa vám nepáčila, veľmi ma to mrzí, ale nemôžem s tým nič urobiť.“ Pozrela na knihu položenú na pulte. „Naozaj sa vám nepáčila? Považuje sa za jeden z najlepších románov všetkých čias.“ Nina odolala pokušeniu vytasiť imaginárnu zbraň a odstreliť tej ženskej hlavu. Pred očami sa jej zablysla scénka s rozštiepenou striebornou hlavou z druhého dielu *Terminátora*. Liz jej donekonečna opakovala, aby sa k zákazníkom správala milšie a nezabúdala, že cez internet si môžu kúpiť akúkoľvek knihu na planéte, skôr než ju ony objednejú do kníhkupectva. Nina teda musela urobiť z nákupu *Urytieru* osobnú a priateľskú skúsenosť a zapáčiť sa zákazníkom natoľko, aby ich obchodu venovali viac a) peňazí plus b) času než *tomu druhému miestu*. Nezávislí kníhkupci ho nazývali *Rieka*, aby jeho skutočný názov nemuseli vysloviť. Nina si však neraz pomyslela, že najdlhšiu rieku v Južnej Amerike prekoná jedine prúd ich sebaklamu.

Zákazníčka urobila grimasu. „Netuším prečo, tá hrdinka v kuse len sedí a zíza z okna. Keby som ja celý čas sedela na zadku a dumala o živote, uisťujem vás, že by som nebola zďaleka taká úspešná, ako som.“ Pohodila dlhými blond vlasmi, starostlivo upravenými do ležérnych plážových vlín, a napadla jej ďal-

šia myšlienka: „Keď vám nechutí jedlo v reštaurácii, môžete ho poslať naspäť do kuchyne a vrátiť vám peniaze.“

„Nie, ak ste celú porciu zjedli.“ O tom Nina nepochybovala. „Môžem dostať aspoň darčekový poukaz?“

Nina pokrútila hlavou. „Nie, ale mohla by som vám navrhnúť čitateľský preukaz. V knižnici si môžete požičať knihu, prečítať ju a vrátiť úplne zadarmo.“ Silene sa usmiala. „Neďaleko sú dve pobočky, v pohode tam prídete aj pešo.“ Liz sa určite poteší, keď sa tejto zákazníčky zbavia. Celkom určite.

„Pešo?!“

Nina vzdychla. „Pri oboch sa dá zaparkovať.“ Posunula knihu po pulte naspäť k žene. „Stále vám patrí. Mohli by ste jej niekedy dať druhú šancu. Ja som ju čítala asi dvadsaťkrát.“ (Brutálne podhodnotenie, ale Nina nechcela, aby zákazníčke vybuchol aj ten kúšтик mozgu, ktorý jej ešte zostal.)

Žena sa na ňu zamračila. „Prečo?“ Prezerala si Ninu, nie nevráživo, len sa snažila vydedukovať, prečo by niekto trávil čas takým podivným spôsobom. Nina mala na sebe modré šaty a svetlozelený staromódny kardigán so sponou na golieri. Zákazníčka očividne usúdila, že jej imidž všetko vysvetľuje, a zadržala sa súcitne. „Keď má človek nudný život, asi nachádza útechu v nudných životoch iných.“

Nina si stúpila na vlastnú nohu a penila od zlosti, keď si zákazníčka nedbanlivo zastrčila *Pýchu a predsudok* do štýlovej kabelky, zohla pritom prebal a pokrčila stránky.

O dve minúty Liz vykukla spoza police s komiksami. „Už je preč?“

Nina prikývla, zúrivo urovnávala kopu záložiek a snažila sa zabudnúť na bezohľadné zaobchádzanie s knihou, ktoré sa jej

odohralo pred očami. „Ty trasorítka, ani si sa nepostavila na obranu svojej druhej najobľúbenejšej spisovateľky z devätnásteho storočia. Mala by si sa hanbiť!“

Liz pokrčila plecami. „Slečnu Austenovú hájiť netreba. Zvládla si to statočne – a navyše, ešte som sa nespamätala z dlhého rozhovoru, ktorý som s touto osobou viedla na tému LSD a hraníc vedomia.“ Narovнала pár zväzkov komiksu *Roller Girl*. „Myslela som, že mi vykladá o dovolenke, ale vysvitlo, že zostala doma a zašla ďalej, než považovala za možné.“ Sklonila hlavu a zaškúlila na Ninu ponad okuliare. V krátkych tmavých vlasoch jej svietilo len pár šedin, hoci už vystriedala niekoľko kariér aj bydlísk a zanechala stopu v mnohých životoch. „Po jej nekonečnej tiráde o vnútornej kráse jogurtu podčiarknutej halucinogenmi sa už Yoplaitu v živote nedotknem.“

Nina sa na ňu ostražito zahľadela. „Tomu sa mi takmer nechce veriť.“

Liz sa zvrtila a vykročila k literatúre faktu. „Ešteže tak, celé som si to vymyslela.“

Nina s úsmevom sklonila hlavu. *U rytiera* našla svoj skutočný domov plný sarkazmu a upokojujúcich radov kníh. Hotové nebo na zemi! Keby sa ešte mohli zbaviť zákaznikov a zamknúť dvere, bolo by to úplne geniálne.

Nina, jediná dcéra slobodnej matky, považovala samotu za prirodzený stav. Keď vyrastala, vídávala iné deti s otcom a so súrodencami, zjavne sa spolu fajn bavili, ale poväčšine si myslela, že byť ďaleko od hlučného davu je lepšie. Nuž, to je možno prehnané tvrdenie, občas po rodine túžila, najmä v posledných ročníkoch základnej školy. Mnohí spolužiaci už mali starších súrodencov vedľa na strednej a priam z nich vyžarovala isto-

ta, že sa môžu spoľahnúť na ich ochranu. Nina im to závidela. Staršie decká im kývali cez prestávku, občas s nimi dokonca prehodili pár slov a podelili sa o trochu stredoškolského lesku. Neskôr Nina počúvala, ako sa spolužiaci sťažujú na mladších súrodencov, ale predsa im verne mávali a chodievali sa s nimi porozprávať. Nina pozorovala ich vzťahy a uvažovala, ako sa asi žije viacerým deťom na spoločnej adrese.

Ninu jej matka porodila po kratučkej afére s akýmsi chlapikom, ktorého stretla v tých podivných časoch pred Googlom (1988 p. G.), keď sa človek o novom známom mohol dozvedieť len toľko, koľko mu dotýčný osobne povedal. Nina často krútila hlavou nad tým, ako šialene ženy z generácie jej rodičov riskovali. Nemohli si nájsť výpis z registra trestov, skontrolovať, či nápadník nemá na sociálnych sieťach fotky s manželkou a deťmi, a podrobne prečesať všetko, o čo sa na internete podelil za posledných pár mesiacov. Museli sa stretnúť s úplným cudzincom bez toho, aby si o ňom vedeli vopred nič zistiť. Každý sa mohol na prvom rande vydávať za úplne nového človeka a nemusel sa namáhať s vytváraním zodpovedajúceho online profilu. Nina v tom tušila šokujúci potenciál na lži a zavádzanie. Ale vráťme sa k veci: Ninina mama ani naisto nevedela, ako sa dcérin otec volá, a vôbec ju to netrápilo. Fotila pre spravodajské agentúry, cestovala po svete a s milencami si užívala, keď sa jej pritrafili, bez komplikácií a pocitov viny. *Vedela som, že teba chcem*, hovorievala Nina, *no len Boh vie, či by som chcela aj jeho*.

Spočiatku Candice brávala Ninu všade so sebou, nosievala ju pod pazuchou a ukladala ju spať do zásuvky v hotelovej izbe. Po roku či dvoch však už Nina neprakticky vyrástla a príliš sa metala, takže Candice zohnala milý apartmán v L. A. a ešte milšiu pestúнку a nechala Ninu, aby si s vyrastaním poradila

bez nej. Ukázala sa párkrát do roka s darčekom a cudzokrajnými cukrovinkami, lipol na nej pach letiska. Nina ju nikdy poriadne nespoznala, no v jej detských predstavách sa Candice týčila v nadživotnej veľkosti. Keď malá Nina prvýkrát čítala *Baletné črievičky*, uvedomila si, že jej matka je celý prastrýko Matthew.

Zato pestúnka Louise jej bola skvelou mamou: vtipná, nežná a pozorná, prekypovala láskou a porozumením a tiež milovala knihy. Dopriala Nine pokojný život, a keď jej prišla na promóciu, vyobímala ju a trochu si poplakala. Potom sa presťahovala naspäť na juh, aby s výchovou detí pomohla vlastným dcéram, o dosť starším od Niny. Louisin odchod Ninu zasiahol omnoho ničivejšie než ktorákoľvek rozlúčka s vlastnou matkou. Candice odštartovala preteky, ale k cieľovej páske Ninu priviedla Louise.

Väčšmi než matkina neprítomnosť ju mrzelo, že vôbec nemá otca. Ani poriadne nevedela, čo otcovia každý deň robia, ale vídávala ich, keď postávali okolo ihriska, kde drobci hrávali futbal, alebo s rukami vo vreckách prichádzali vyzdvihnúť deti zo školy. Ku koncu základnej ich sotva vnímala, ale na strednej sa znovu objavili, robili svojim ratolestiam šoféra aj neskoro v noci a tvárili sa útrpne, keď sa k nim do auta nahrnula banda tínedžeriek, ktoré sa navoňali sprejom z drogérie a vo veľkorysom výstrihu vystavovali na obdiv pučiaci hrudník. Pre Ninu otcovia predstavovali veľkú záhadu. Keď navštevovala kamarátky, často stretávala ich mamy – a skamarátila sa aj s nimi –, no ani do maturity naplno nepochopila, na čo sú vlastne otcovia. Brala ich ako príjemný bonus, asi ako bazén v záhrade, milého psíka alebo prirodzený sklon k čistej pleti.

„Tak čo ťa čaká dnes večer?“ spýtala sa Liz. „Čitateľský krúžok pre delikátne dámy? Bridžový turnaj s výťažkom na podporu trans ľudí? Servítková technika pre pokročilých?“

„Myslíš, že si nesmierne vtipná,“ odpovedala Nina, „ale v skutočnosti mi len závidíš širokú škálu aktivít, vďaka ktorým svoju myseľ udržiavam... aktívnu.“

„Moju myseľ netreba podnecovať,“ vyhlásila Liz. „Vlastne beriem tvrdé drogy, aby som povraždila nejaké mozgové bunky a dostala telo a myseľ na približne rovnakú úroveň.“

To isté platilo aj pre Ninu. Teda nie tie tvrdé drogy, ale jej myseľ naozaj nepotrebovala stimuláciu. V detstve jej diagnostikovali buď ADD, alebo ADHD, alebo nejaký podobný akronym, ale knihovníčka zo školskej knižnice len tl'oskla jazykom a vyhlásila, že je kreatívna a vynaliezavá a zbytočne by ju nútili čakať, než ju spolužiaci doženú. Začala ju zásobovať beletriou aj encyklopédiami, nech sa cez ne pomaly prehrýza. Nina si medzitým uvedomila, že to nebol medicínsky odporúčaný postup a známky z matematiky jej nezlepšil, ale na strednú školu vďaka tomu prišla sčítanejšia než ktokoľvek iný vrátane učiteľov. Navyše sa naučila považovať knihy za liek, útočisko a zdroj všetkého dobrého. Zatiaľ ju nič nepresvedčilo o opak.

Nina na svoju šéfku zagánila. „Dnes večer mám kvíz.“ Vedela, že Liz by sa k jej tímu rada pridala, ale nenašla by v sebe energiu na pravidelné študijné seansy ani na dlhé súťažné večery.

„Ešte vás nevykopli? Tuším vás chceli vyraziť za to, že v kuse vyhrávate.“

„Z jedného baru nás vyhostili, ale je aj kopa iných, kde o nás ešte nepočuli.“

Liz zdvihla obočie. „Si kvízová hochštaplerka?“

Nina pokrčila plecami. „Žijem svoj gangsterský sen.“

Liz sa na ňu zahľadela. „Tak sa predved!“

Nina zavrtela hlavou.

„Prosím...“

Nina vzdychla. „Musíš mi dať kategóriu.“

„Podmorský život.“

„Hračka. Päťdesiatkilová chobotnica sa vie pretisnúť cez dierku veľkosti koktailovej rajčiny.“

„Kurt Vonnegut.“

„Otvoril jednu z prvých predajní saabov v USA.“

„Jupiter.“

„Má najkratší deň zo všetkých planét. Už môžem prestať?“

„Bolí ťa z toho hlava? Vidíš okolo vecí auru?“

„Nie, ale tvoj dychtivý výraz ma mierne stresuje.“

Liz sa škreklavo zasmiala a odkračala. „Netušíš, aká je to skvelá zábavka.“ Ponad plece dodala: „Nezabudni sa zajtra pekne obliecť. Príde Mefisto.“

„Okej.“ Nina sa zamračila na jej chrbát, potom si skúsila spomenúť, ako dlho trvá deň na Jupiteri. Nemohla si pomôcť. Presne... 9 hodín a 55 minút. Vďaka bohu. Keď si na niečo nevedela spomenúť, prežívala hotové muky. Ako keby ju svrbelo čosi na podnebí alebo štípanec medzi prstami na nohách. Človek si to musí poškriabať, nech sa deje čokoľvek. Liz si myslela, že Ninine všemožné kluby a aktivity slúžia na spoločenské vyžitie, no mýlila sa na celej čiare. Keď totiž Ninu nič nerozptyľovalo, jej mozog sa úplne vykoľajil, dovádzal ju do šialenstva nekonečnými rozvetvenými riekami myšlienok či otravnými otázkami, na ktoré potrebovala nájsť odpoveď. Kvízy, čítanie, kluby... to všetko využívala výlučne na sebaobranu.

Druhá kapitola,

*v ktorej sa zoznámime s pár vecami,
čo Nine lezú na nervy*

Nina kráčala domov ulicami zaliatymi zlatistým podvečerným svetlom. Túto magickú hodinku milujú filmoví osvetľovači a osamelí mladí ľudia s hlavou plnou romantických plánov na večer. Okoloidúci sa po práci prechádzali so psami a drmolili do telefónu, nevšimli si odlesky zapadajúceho slnka na oknách a klopaplách ani oblohu zahalenú do jemných pastelových odtieňov, za ktoré by sa nemusela hanbiť ani na červenom koberci. Nina si často pomyslela, že Los Angeles nevyniká peknou architektúrou, no obloha ho niekoľkokrát denne premení na krásne mesto. Ako sa hovorí v Hollywoode: osvetľovač je boh.

Napríklad o tomto čase slnko úžasne zvýraznilo jej tmavočervené vlasy. Keby Nina vedela, ako skvele vyzerajú, odfotila by sa, no nanešťastie práve myslela na kvasené uhorky – nakrájané na plátky, celé, nastrúhané najemno, vyberte si – a prepásala príležitosť. Nepatrila k ženám, za ktorými sa bežne otáčajú hlavy na ulici, jej výzoru bolo treba prísť na chuť a jej zvyčajný výraz naznačoval, že na to človeku tak ľahko nedá šancu. Bola drobná a štíhla, pripomínala mladú srnku, ale keď prehovorila, každý hneď pochopil, že mal po celý čas do činenia s líškou.

Jej dobrá kamarátka Leah raz výstižne povedala, že Nina nie je nevraživá, len vražedne úprimná.

Nina bývala v prenajatom domčeku pre hostí, ktorý patrila k jednej z väčších rezidencií na Windsorskom bulvári. Utešené miestečko, úplne oddelené od hlavnej stavby a s vlastným vchodom. Dokonalé bývanie pre Ninu. Majitelia sa priatelili s jej matkou, a keď skončila vysokú školu, oni akoby zázrakom práve dokončili rekonštrukciu domčka. Veľkoryso sa ponúkli, že jej ho prenajmú, a Nina s nesmiernou radosťou privolila.

Na bránke trónil Phil, jej hnedo-béžový pruhovaný kocúr s bielymi labkami. Už ju očakával. Keď bránku otvárala, zoskočil a predbehol ju hore schodmi, čierny konček chvosta nad ním veselo mával ako bezpečnostná vlajočka na detskom bicykli. Nina postrehla, že jej na rohožke nechal statnú mŕtvu dážďovku. Ležérne vedľa nej zastal, ako keby chcel povedať: *Aha, aj by som bol zabudol, doniesol som ti dážďovku. Nič extra, len mŕtvu červák, ktorého som ulovil vlastnými labkami a doniesol som ti ho. Myslel som, že by si si po robote rada niečo malé zobla.* (V jej predstavách mal rovnaký hlas ako Macko Pú.)

Nina sa zohla a pohladkala ho po hlave. „Vďaka, Phil. Tá dážďovka vyzerá božsky.“ Phil, absolútne spokojný sám so sebou, sa jej obtieral o nohy. Iné mačky možno celý deň trčia doma, povalujú sa a oblizujú si zadok, ale on behá kade-tade a plní si dôležité povinnosti. „Ale nechám si ju na neskôr, ak ti to nevadí.“ Phil mykol plecom.

Nina otvorila dvere a vošla dnu, odkopla topánky a dážďovku nenápadne odložila na kuchynskú linku. Keď sa kocúr nebude pozerat', vyhodí ju. Mrkla na veľké nástenné hodiny a dala variť vodu. Do kvízu jej zostávala ešte hodina, stíha si vydýchnuť a trochu poupratovať. Milovala svoj byt, hoci *byť* bol trochu prehnaný výraz. Tvorila ho len jedna veľká miest-

nosť s kuchynským kútom plus kúpeľňa, no mala tam dosť svetla a polic na knihy. Čo viac by si človek mohol priať? Veľké okná na južnej a západnej strane izbu naplňali farbami a police sa týčili od zeme až po strop. Úzku posteľ natlačila k stene, aby zostalo dosť miesta pre obrovské kreslo pri okne, kde Nina mohla praktizovať svoju obľúbenú činnosť: sedieť a čítať do úmoru. Perzský koberec s motívom tigrov a vtákov v žiarivých odtieňoch červenej a oranžovej, suveníry z niektorého z matkiných výletov, dorazil týždeň či dva po tom, čo si Nina do domčeka nasťahovala svoj majetok (posteľ, stoličku, šesť škatúl s knihami, mačiatko, kávovar a veľkú nástenku). Na priloženom odkaze stálo: *Čau, toto roky trčalo v sklade, mohlo by sa ti to páčiť. Daj vedieť, keby si chcela aj zvyšok.*

Zvyšok? Nina mame okamžite zavolala. „Ahoj, mami. Kde si?“ Ich zvyčajný pozdrav.

„Teraz som v Londýne, miláčik. A kde si ty?“ Mama pochádzala z Austrálie, ale jej prízvuk sa v priebehu rokov vytratil, už len kde-tu zaznel nejaký náznak. Futbalu hovorila *futból* a cukríkom *lízky*, ale niežeby chodila po svete v klobúku, z ktorého visia korkové zátky.

Nina sa usmiala, keď začula jej hlas v telefóne, ten poznala najlepšie. „Som v Dubaji, mami, hore na Burdž chalífa.“

„Naozaj?“ nadchla sa mama. „Pekný výhľad?“

Nina vzdychla. „Nie, som v Los Angeles, presne tam, kde si ma nechala.“

„Aha.“ Mamu veľmi sklamalo, že Nina nezdedila jej túžbu po cestovaní. Nevyjadrila to toľkými slovami, ale ani nemusela.

„Tak čo s tým peržanom?“ spýtala sa Nina a štychla do zrolovaného koberca nohou.

Počula, ako si mama chlipla čaj. Zrejme sa popri telefonovaní venovala aj kadečomu inému. Prečo by mala robiť len

jednu vec? Ved' to by bola nuda. „No, keď som ťa čakala, žila som v Los Angeles, pamätáš?“

„Samozrejme.“ Nina príbeh o vlastnom zrodení poznala naspamäť, ako každý. Jej matka nebola pobehlica v pravom zmysle slova, ale o romantické vzťahy nemala záujem. Nina sa jej pred mnohými rokmi spýtala, prečo sa nerozhodla pre potrat, a Candice odpovedala s typickým smiechom:

„Lebo som si myslela, že to bude super dobrodružstvo, a mala som pravdu.“ *Supééh dobbodhúúšťstvo.*

„Ten koberec je nádherný. Ako vyzerá zvyšok vecí?“

„No, tuším je tam kadečo. Choď sa pozrieť, ak chceš.“ Dala jej adresu skladu, a keď sa Nina teraz rozhliadala po svojom útulnom hniezdočku, videla nábytok, ktorý možno ocikávala ako batola. Malá pohovka s ručne tkaným poťahom, otoman z Radžastanu, ktorý si celý privlastnil Phil, a toľko z maminej zbierky umenia, koľko sa zmestilo. Na jedinej stene, ktorú nezakrývali knihy, viseli fotografie: zábery od Ruth Orkinovej, Henriho Cartiera-Bressona či Inge Morathovej, zopár fotiek, ktoré Nina urobila sama a pozdávali sa jej, plagáty a titulné stránky časopisov s obľúbenými seriálmi a hviezdami z detstva, *vizualizačný kút* s nástenkou a kalendárom (nesmejte sa, len závidíte, že Nina má svoj život tak skvele usporiadaný), fotky Nininej mamy a Phila v štádiu mačiatka. K stene bola pritisnutá váľanda Malm z Ikey (Nina jej chcela dať prezývku Malmík, ale to by znelo čudne, no na druhej strane, pôsobilo by to ako názov výborného penového cukríka: *Mňam, to je čokoládový malmík?*) aj s úložnými zásuvkami, ktoré si človek k Malmíku môže, ale nemusí priobjednať.

Nina sa zohla po poštu, nakrmila Phila a naliala si pohár vína. Potom prešla do vizualizačného kúta a zostala stáť, mračila sa na svoju nástenku plnú motivačných obrázkov, citátov a geniálnych rád do života, ktoré nikdy neuplatnila. Páčilo sa jej, ako dob-

re má všetko zorganizované, ale neopúšťal ju pocit, že jej niečo chýba a mohla by zvládať a stíhať aj viac. Milovala svoje farebne zladené fascikle a zoznamy a každé ráno strávila polhodinu nad diárom, stanovovala si ciele, zostavovala plány a všeobecne dumala nad životom. Prirodzene, tú polhodinu si presne vyhradila a zapísala do diára. Túžila však mať kadečoho na plánovanie trochu *viac*. Občas spisovala zoznamy vecí, ktoré už urobila, len aby si ich mohla odškrtnúť. Trochu sa pritom hanbila sama pred sebou, ale akýmsi zvláštnym spôsobom ju to uspokojovalo.

Na Kalifornskej univerzite v Los Angeles vyštudovala zaujímavý, ale nepoužiteľný odbor (dejiny umenia, vďaka za opýtanie) a zamestnala sa *Urytiera*, vraj kým sa rozhodne, čo ako dospelá vlastne chce robiť. Nasledujúcich pár rokov reálne dospievala. Prežila niekoľko krátkych románikov, jeden trochu dlhší a potom zase zopár krátkych. Snažila sa dostať do formy, vyskúšala vegánstvo aj paleo stravovanie, potom sa vzdala a začala znovu ješť všetko rad-radom. Začala cvičiť jogu, z nej presedlala na stacionárny bicykel, potom objavila kombináciu oboch – cyklojogu, ktorú tajne prezývala *cyga* –, absolvovala lekcie servítkovej techniky a pletenia a sériu večerov, počas ktorých ľudia popíjajú víno a maľujú, no neustále ju trápiť podozrenie, že nejakým spôsobom zaostáva. Jej životným poslaním predsa nemohlo byť prečítať toľko kníh, koľko sa len dá. Alebo žeby predsa?

Mnohé jej kamarátky žili v dlhodobých vzťahoch, ale Nina nie. Mala rada sex, rada si s ľuďmi vymieňala názory, chodila na schôdzky. No randenie v L. A. pripomínalo kontaktný šport, pri ktorom si človek vyberá súperov cez internet. Po tucte večerov, počas ktorých spoznávala netušené hĺbiny odporného správania, sa rozhodla, že si od chlapov dá pauzu. Darilo sa jej omnoho lepšie, než keď si chcela dať pauzu od kofeínu.

Nina sa obávala, že jej samota vyhovuje až príliš, iba osamote sa totiž dokázala úplne uvoľniť. Ľudia ju... vyčerpávali. Znervózňovali. Každé ráno, keď odchádzala z domu, sa v nej obrátili pomyselné presýpacie hodiny a mentálna energia, ktorú nazhromaždila cez noc, sa zrnko po zrnku vytrácala. Počas dňa si musela uchmatnúť pár chvíľ pre seba, aby si trochu energie dodala, vlastný život jej občas pripomínal vytrvalostné plávanie medzi ostrovčekmi ticha. Ľudí mala úprimne rada, ale ich spoločnosť zvládala len v homeopatických dávkach – zriedená štipka jedu predsa môže liečiť.

Osamote si stanovovala ciele a dosahovala ich, zadávala si úlohy a plnila ich, nachádzala si nové záľuby a venovala sa im, kým ju neomrzeli, a ak zo svojej nástenky pravidelne všetko postrhala a priplla si tam nové ciele a plány a dátumy a rozpočty, ak si uprostred roka kúpila nový diár a začala odznova... no a čo? Nina sa naklonila ku kalendáru a odškrtila dnešný dátum, hoci deň sa ešte neskončil.

Vidíte? Vždy o krok popredu.

Ninin kvízový tím mal celkovo štyroch členov a volal sa *Zakvízuj ich, Danno*, lebo im to pripadalo ako skvelý nápad. Keď sa otázky týkali literatúry (Nina), histórie a geografie (jej kamarátka Leah), súčasnej popkultúry (Carter, Leahin bývalý frajer, ktorý bol príliš vtipný a bystrý na to, aby sa ho nadobro zbavila) a aktuálnych udalostí a politiky (ďalšia kamarátka Lauren), boli neporaziteľní. Všetci rovnako dobre ovládali klasickú popkultúru (1950 – 1995, od Lucy Ricardovej po Chandlera Binga) a dokázali identifikovať pochúťky z celého sveta. Nina bola fanúšičkou futbalu, ale iný šport predstavoval jej Achillovu päťu. V snahe rozšíriť svoje poznatky

o atletike začala pravidelne čítať magazín *Sports Illustrated*, ale zatiaľ z toho mala akurát neslušné sny o nórskom snoubordistovi, ktorého meno ani nevedela vysloviť.

Z posledného baru, do ktorého pravidelne chodili, ich vyhodili, lebo nikdy nenechali vyhrať nikoho iného, teraz teda opatrne testovali nový lokál. *Sladká pusa* v Silver Lake bola otvorená ešte len dva mesiace, podávali tam širokánsky výber bublinkového nealka (domáce aj zahraničné značky) a tradičnú paletu remeselného piva. Rýchlo si budovala renomé, lebo tam k nápojom servírovali misky suchých raňajkových cereálií na chrumkanie. To asi vysvetľovalo aj názov podniku.

„Aké to je?“ spýtala sa Lauren. Sledovala Cartera, ktorý práve ochutnával limonádu s príchuťou kaktusovej figy. Lauren mala tmavé vlasy, tmavé oči a temnú dušu so záľubou v humore, ktorý by mnohým pripadal cynický. Nine pripomínala obzvlášť vypečený bochník kváskového chleba – s tvrdou kôrkou a mäkučkou, výdatnou striedkou.

Carter pokrčil plecami. „V živote som nejedol nič iné s príchuťou kaktusovej figy, tak mi asi v polovici došlo, že to nemám s čím porovnať. Chutí to ako... melónová žuvačka?“ Odpil si ďalší hlt. „Celkom fajn, ale asi by som musel byť zhulený, aby som si to naozaj užil.“ Carter nevyzeral ako fajčiar marihuany, skôr ako človek, ktorý pomáha starenkám prejsť cez cestu a pravidelne chodí na sväté prijímanie, ale všetci dobre vieme, že zdanie môže klamať. Na ruke mal vytetovaný znak Rebelskej aliancie a Sila sprevádzala celú jeho rodinu.

„Ani náhodou,“ zavrtela hlavou Nina. „Sústred' sa na hru. Poznáš pravidlá.“

„Možno by mi to myslelo rýchlejšie.“

Lauren odfrkla do svojho piva. „Jasné, lebo to ľudia hovoria vždy. *Musíme byť maximálne rýchli a efektívni, vyberte trávu!*“

Kvíz sa začal a *Zakvízovači* asi hodinu drvili všetkých ostatných. Potom sa objavili oneskorenci, ktorí im pokazili náladu.

„Ach, doriti,“ zamrmlal Carter. „Aha, kto sa dotrepal!“

Nina sa poobzerala. „Kto?“

„Dočerta,“ pridala sa Leah. „*Si kvízodejník, Harry.*“

Nina si udržala kamennú tvár, ale vnútorne ju to rozhodilo. *Kvízodejníci* boli ich jediní skutoční protivníci vo svete barových kvízov z východnej časti Los Angeles. Áno, bol to veľmi malý svet, ale Nina bola nesmierne súťaživá.

Kvízodejníci, ktorí mali troch chlapov a jednu ženu – akási opačná verzia ich tímu –, sa usadili za stôl priamo oproti nim. Zjavne ich viedol vysoký chlapík, ktorý sa s prížmúrenými očami zahľadel na Ninu a posmešne jej zasalutoval.

Nina mu na chvíľočku opätovovala pohľad, potom zívla na plné ústa.

„Super,“ pochválila ju Lauren. „Fakt nenápadné.“

„Ide mi na nervy.“

„Lebo sa ti páči alebo preto, že vie o športe omnoho viac než ty?“

„Nepáči sa mi. A vie viacej o športe, lebo je to len tupý sva-
lovec. Nevšimla si si, že odpovedá jedine na otázky o športe?“

„To nie je pravda, pred pár týždňami zvládol otázku o supermodelkách.“

„Tfuj, to vedel z plavkového špeciálu.“

Lauren a Leah si vymenili pohľad ponad jej hlavu. „Ja osobne si myslím, že sa ti páči,“ vyhlásila Leah, „a je vám súdené, aby ste sa do seba zamilovali a zdrhli na kvízovú svadobnú cestu.“

„To akože kam?“

„Do štúdia, kde natáčajú *Riskuj*?“

„Do Washingtonu, D. C., aby si mohla behať ako zmyslov zbavená po Kongresovej knižnici?“

„Na Havaj?“

Všetky sa zvrtili ku Carterovi. „Čo má Havaj spoločné s kvízmi?“ začudovala sa Lauren.

Carter pokrčil plecami. „Čo ja viem! Sústredil som sa na tú časť o svadobnej ceste.“

Nina si povzdychla. „Je objektívne atraktívny, ale subjektívne ma odpudzuje svojím prehnaným sebavedomím.“

Carter prikývol. „Jasné, lebo ženské sebavedomých chlapov neznášajú. Preto je Luke o toľko príťažlivejší než Han.“

„Zo sarkazmu sa robia vrásky,“ upozornila ho Nina. Nenápadne sledovala vodcu *Kvízodejníkov*. Tmavé vlasy si poriadne neučesal (čo vôbec nevádi) a jeho ostro vyrysovaná tvár sa nedala označiť za tradične peknú len preto, lebo si očividne niekedy v minulosti zlomil nos. „Navyše vyzerá ako bitkár a ja som pacifistka.“ Ani jedno tvrdenie nebolo vyslovene pravdivé a Carter len prevrátil oči.

Kvízmajster poťukal po mikrofóne. „Do bitky sa nám pridá nový tím, *Si kvízodejník, Harry*. Momentálna jednotka *Zakvízuj ich, Danno* vedie o desať bodov, ale ešte zostávajú tri kolá. Podľa pravidiel oneskorenci nedostávajú žiadne extra body, tak všetkým prajem veľa šťastia.“

Nina skontrolovala, či majú všetci ceruzku poruke a dost papiera na poznámky. Nikto iný papier nepotreboval – odpovede vyplňala zásadne ona –, ale vyhovovalo jej, keď boli pripravení všetci. Čo keby zrazu dostala nejaký záchvat a zlomila si ceruzku? Mozog jej okamžite premietol spomalený film, v ktorom padá na dlážku, ceruzka sa pod ňou láme, kúsky dreva a tuhy sa rozprsknú po dlážke. Fakt by sa jej zišiel dobrý sex, takéto podivné vízie iste nenaznačujú nič dobré. Pozrela na chlapa z *Kvízodejníkov*. Musela uznať, že je totálne sexy... a pravdepodobne dutý ako poleno. *Nie, mozog, prestaň*, dohovárala si.

Jej mozog sa bránil, že za momentálny problém vôbec nezodpovedá a sťažnosti treba adresovať nižšie položenej inštitúcii.

„Dávaš pozor, Nina?“ vyštekla na ňu Leah. „Rozdávajú kvízové háčky.“

„Jasné, jasné.“

Vzala hárok od kvízmajstra, ktorý sa naklonil bližšie a zašepkal: „Stavím sa o desinu, že vás *Kvízodejníci* nakopú do zadku.“

Nina sa naňho zamračila. „Netrep, Howard. Sme o kolo popredu. Budú mať čo robiť, aby nás vôbec dobehli.“

„Hej, len preto, že s tebou nepôjdem na rande, nás nemusíš sabotovať,“ zamiešala sa Leah a štuchla ho do hrude. „Toto je poctivý šport, ktorému sa venujú poctiví ľudia.“

„V poctivých baroch,“ dodal Carter.

„V poctivom čase,“ zakončila Lauren.

Howarda všetci poznali, lebo chodil z baru do baru a moderoval večerné kvízy. Hovoril si *Kráľ otázok*, ale ostatní ho prezývali *Kvizimodo*. Nesmierne rád sa oháňal svojou mocou, ktorá pramenila výhradne z toho, že mal na papieri všetky odpovede, a Nina so svojím tímom ho podozrievali, že práve on sa postaral, aby ich vykázali z posledného baru. „Ste ožratí. Vytrú s vami dlážku.“

„Ja nie som ožratá,“ ohradila sa Nina. „Som absolútne triezva, prijímam tvoju stávkku a potom prijmem aj tvoje prachy.“

Howard sa zašklábil – vyzeralo to ešte odpornejšie, než ste si predstavili – a odšuchtal sa preč.

Pri stole *Kvízodejníkov* si jediná členka tímu Lisa práve uľahovala z Toma, vysokého chlapa, o ktorom si Nina myslela, že je dutý ako poleno.

„Tá baba sa ti páči, že?“ Nenápadne kývla smerom k Nine.

Tom zavrtel hlavou. „Ani náhodou. Je strašne namyslená. A navyše krpatá.“ Mohol pokračovať, že má pleť ako broskyňa a vlasy rovnakej farby ako srst' írskoho setra a jeden kútik úst vyššie než druhý a členky sa jej zužujú tak akurát... ale tým by si veľmi nepomohol.

Jack, ďalší člen tímu, vystrúhal grimasu. „Len závidíš, lebo toho vie viac než ty.“

„Ale nevie.“

„Ale vie. Zdá sa, že vie úplne všetko.“

„Nikto nevie úplne všetko.“

„Vraj robí v kníhkupectve,“ ozval sa posledný člen tímu Paul.

„Neráta sa to ako podvádžanie?“ nadhodil Jack.

Tom sa k nemu obrátil. „Nepodvádza tým, že chodí do roboty, Jack. Veľa ľudí chodí do roboty.“

„Ja nie,“ vyhlásil Jack hrdo. Na chvíľku sa odmlčal a uvažoval, či sa tým naozaj má chváliť, ale napokon sa rozhodol, že sa nemá za čo hanbiť. „Som umelec.“

„Si vandal,“ povedala mu Lisa. „Čarbeš svoj podpis na steny.“

„Uplatňujem si svoje právo na politický protest.“

„O chvíľu si budeš uplatňovať právo na vykonávanie verejnoprospešných prác,“ pohrozil mu Paul. Bol právnik, nemohol si pomôcť.

Lisa, ktorá Toma poznala od strednej školy, pozorne sledovala jeho výraz. Tá kapitánka *Zakvízovovačov* sa mu jednoznačne páčila. Lepšie si ju obzrela: bola veľmi pekná, navyše nezvyčajným a zaujímavým spôsobom. Uvažovala, či by mohli mať nejakých spoločných známych. Patrilo by sa, aby Tom znovu začal randiť, od tej poslednej... katastrofy už ubehlo dosť času. Musí sa spýtať Paula, v ktorom kníhkupectve robí.

Howard znovu poklepkal po mikrofóne. „Tímy, bitka sa začína. Pripravte si ceruzky, časomieru púšťam... teraz!“

Dnes je veľký deň

DÁTUM *streda 1. mája* Po Ut St Št Pi So Ne

ROZVRH

7-8
8-9 *pekne sa obliecť!!!*
9-10
10-11
11-12
12-13
13-14 *robotá*
14-15
15-16
16-17
17-18
18-19
19-20 *literárny klub*
20-21

NEZABUJNI

predpl. Sports Illustrated
 cereálie
 pukance
 penové cukríky
 kakao
 mlieko

POZNÁMKY

Wikipédia: dostihy

* RAŇAJKY

* OBED

* VEČERA

* CVIČENIE

Tretia kapitola,

*v ktorej Ninu čaká prekvapenie,
a to nie vyslovene príjemné*

Rána u Niny bývali trochu náročné.

Vo svojom vysnívanom živote, teda nie v tom, do ktorého sa narodila, by svižne vstala, vyčistila by si tvár ekologickou kozmetikou, osprchovala sa v nóbl sprchovacom kúte s niekoľkými hlavicami (Akurát často uvažovala, čo sa stane, keď sa človek v takej sprche zohne po šampón – šplechne mu voda rovno do tváre? Nepříjemné!) a potom by sa obliekla do jednoduchých, ale štýlových vecí z prírodných vláken, ktoré pozbierali slušne platení robotníci. Pamätáte si to všetko? Nato by si dala na raňajky čerstvé ovocie, celozrnné obilniny a jogurt z mlieka od kôz, ktoré mlieko dobrovoľne darovali a zostalo im dosť pre vlastné kozliatka. Všetko by prežívala naplno a s vďakou a s dokonalou pleťou.

V skutočnosti to vyzeralo skôr nasledovne: Nina vstávala s boľavou hlavou, lebo večer predtým pila víno, v ktorom bolo aspoň 30 percent siričitanov – či čo to bolenie hlavy vlastne spôsobuje. Ústa mala ako vnútro ponožky bez páru, akú človek občas nájde pohodenú na ulici, a jej vlasy trpeli depesiou. Krčila sa pri kávozare a triasla sa, až kým nemala plnú šálku.